

ламарки за жетва. Билъ празниченъ днесъ и отиването на българкитѣ на работа ангария възмущава Караджата :

— Кжде отивате ?

— Агата отъ селото ни изпраща да му жънемъ ангария, — отговарятъ женитѣ.

— Скоро назадъ ! — извиква Караджата, — вие сте християни и нѣма да работите въ недѣля.

Наседатъ юнацитѣ въ колата, Хаджията се качва на коня на турския слуга, който водилъ женитѣ на работа изъ нивитѣ и тръгватъ за чифлика на бея въ селото. Всички слуги, като ги виждатъ, хукватъ да бѣгатъ кой на кждето види и се изпокриватъ. Караджата върви като лъвъ. Той влиза въ бейската кѣща. намира турчина Х. Емина ага¹⁾ които ги посреща съ „Добри дошли“, прави имъ темане взематъ му пищоветѣ, той имъ дава нѣколко коня и қола за пѣтъ.

Сбира се дружината, развѣватъ се възстаническитѣ знамена и се търси попа отъ селото да ги осветятъ въ черквата. Свещеникътъ го нѣма. Тогава знамената се внасятъ въ черква, а после цѣлата чета се събира въ черковния дворъ²⁾, гдето Хаджи Димитъръ произнася

¹⁾ Споредъ разказа у М. Нейковъ. У З. Стояновъ е посоченъ бея съ името Техинъ.

²⁾ У З. Ст. това станало насрѣдъ селския мегдапъ.